

flere andre ærede Medlemmer har talt om Loven angaaende Beværternæring. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen vilde vide, om det var Meningen at søge Loven ændret, og det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer anbefalede en snarlig Ændring, medens andre, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Vesterager, saa vidt jeg har forstaaet, har fraraadet en Ændring af Loven. Det, at det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer selv anviste visse Punkter, hvor Loven formentlig trængte til Ændring, var jo en særdeles, om jeg saa maa sige, sjælden Handling af et Medlem, der selv har medvirket ved Tilvejebringelse af den paagældende Lov; dette, at han nu selv ser og paaviser uheldige Egenskaber ved denne Lov, synes jeg kun kan tale til Ære for det paagældende Medlem. Der kan utvivisomt ogsaa med større eller mindre Ret paavises Omraader, hvor denne Lov ikke har haft en absolut god Virkning. Allerede før Loven traadte i Kraft, kom Politiembedsmænd til mig og paaviste, hvilke formentlig uheldige Sider Loven havde, og drøftede for fuldt Alvor, om jeg ikke allerede inden Udgangen af Aaret 1924 vilde stille Forslag om Ændring af den Lov, der endnu ikke var traadt i Kraft. Saaledes var altsaa Opfattelsen af denne Lov indenfor Politikredse. Det laa heroverfor ret nær at sige, som jeg maatte sige, at det gaar dog vel ikke an at komme til Rigsdagen og forlange Loven ændret paa væsentlige Punkter, naar den endnu ikke er traadt i Kraft. Den skulde nemlig først træde i Kraft den 1. Januar 1925. Siden den Tid er unægtelig talrige Klager fremkommet, fra Publikum, fra Restauratørerne, fra de talrige Arbejdere i Restaurations- og Hotelfaget, og desuden har Politi- og kommunale Myndigheder nu og da givet Meddelelse om en Række Erfaringer, der efter deres Mening ikke taler til Gunst for Loven. Ogsaa fra et Sideerhverv, fra Pensionaterne, foreligger der Klager og fra det Publikum, der plejer at benytte sig af Pensionaterne, fordi det nu simpelt hen forbydes disse at tage Gæster f. Eks. fra Lørdag til Mandag; de skal efter Loven have Gæster i mindst en Uge, ellers er det ulovlig Næring. Paa talrige Punkter har man altsaa søgt at paavise, at denne Lov formentlig ikke virker saa godt, som det er rimeligt og ønskeligt, at en Lov skal virke.

Jeg har dog overfor alle disse Besværligheder maattet hævde, at Lovens Virkninger maatte afklares endnu mere, endnu er der kun forløbet 10 Maaneder, siden Loven traadte i Kraft, og de gode saavel som de uheldige Virkninger er neppe fæstnede, saaledes at man er ganske sikker paa at

kunne faa gode Ændringer tilvejebragt. Vel har man offentligt paavist et voksende Uvæsen som Resultat af Loven, og overfor dette Uvæsen har man forsøgt en offentlig Kampagne, hvis Forløb det vel ogsaa er rimeligt at afvente. Jeg ved jo vel fra andre Steder, at man ikke har faaet Bugt med Smugbeværtninger, Klubber, og hvad andet Uvæsen der vokser op i Ly af en Tvangslovgivning, men desuagtet synes jeg, det er rimeligt at lade Forsøget vare nogen Tid endnu, saaledes at man virkelig kommer til Klarhed over, om det er Loven, eller det er andre Omstændigheder, der fører til uheldige Forhold. Alle de Klager, der kommer ind, maa naturligvis underkastes en nøje Prøvelse. Politiets Erfaringer maa være til Raadighed, og man maa søge at komme til Klarhed over, hvilke Klager der virkelig har Berettigelse, og hvorvidt de paagældende Mangler kan og bør afhjælpes. — Endelig bør det formentlig ogsaa nævnes, at der sidder en Ædruelighedskommission, som har siddet i over 10 Aar i hvert Fald — maaske er det over 11 Aar — og har studeret og drøftet Ædruelighedsspørgsmaalet. Selv om Lukkebestemmelser for Forretninger og andre lignende Bestemmelser af næringsretlig Karakter efter min Mening ikke har noget reelt at gøre med Ædruelighedskommissionens Virksomhed, maa jeg dog antage, at denne Kommission mærker sig, hvorledes ukontrolleret Beværtnings- og Forlystelseliv vokser frem, og tager Hensyn hertil i sine videre Overvejelser. Under Hensyn til alt dette tror jeg ikke, det vil være muligt eller rigtigt at faa et Revisionsforslag frem i indeværende Rigsdagssamling. Det vil afhænge af Materialet, af de foretagne Undersøgelser og af den Bedømmelse, disse gøres til Genstand for, om det overhovedet vil være rimeligt at fremkomme med et saadant Forslag, og derom kan jeg altsaa paa nærværende Stadium intet nærmere udtale.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen anbefalede at overflytte Administrationen af Beværterloven til Indenrigsministeriet for meget elskværdigt at befri mig for de Besværligheder, som denne Lov maaske volder. Ja, hvis det kun drejede sig om, hvad der var behageligt for Ministeren eller Ministerierne, var der naturligvis flere Omflytninger, som kunde tænkes at være behagelige. Men det er jo ikke det afgørende. Jeg troede, det ærede Medlem var paa det rene med, at man søger at følge visse Linier i Fordelingen af Sagerne under Ministerierne, i alt Fald under det nuværende Ministerium; det er ikke Hensynet til Be-